

VAKANÜVİST

tarikh dergisi

Adnan
Menderes

Rahmet ve
minnetle...

"Okul ortaklığı projesi
kapsamında yayımlanmıştır."

Yıl | Sayı
10 | 49

11 KASIM 2018

**-DOĞRU SÖZÜN GERİ VİTESİ YOKTUR. DOĞRU SÖZ TEKTİR, EŞİ
YOKTUR. DOĞRU SÖZ HEDEFE YÖNELEN OKTUR, GERİ DÖNÜŞÜ
YOKTUR.**

KAVAKLI®

YAPI MALZEMELERİ

**Erzurum Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal
Bilimler Lisesi**

Nisan 2024

Yıl

10

Sayı

49

İmtiyaz Sahibi

Türk Telekom Nurettin
Topçu Sosyal Bilimler
Lisesi Okul Müdürü
Ayatullah ARAZ

Genel Yayın Öğretmeni

Taner ÖZDEMİR

Editör

Ömer KAVAKLI

İç Tasarım ve Mizanpaj

Ebru AYRANCI
Rüveyda POLAT
Bengüsu Aygöl

Kapak Tasarım

Yusuf Ziya ÇOLFAOĞLU

EDİTÖRDEN

Vakanüvist dergisi olarak 10. yılımızda 49. sayımıza ulaştık. Bu sayımızda ana konularımız Adnan Menderes ve Celal Bayar olacak.

Adnan Menderes, 1950-1960 yılları arasında başbakanlık görevi yapmış olan, Türk siyasi tarihinin önemli bölümünde rol almış bir şahsiyettir. Türkiye için stratejik yıllarda bazı önemli değişikliklere ve kararlara imza atmıştır. Farklı çevrelerce icraatları farklı yorumlansa da bunu tartışmak görevi bize ait değildir. Kendisine rahmet diliyoruz.

Celal Bayar ise Atatürk'ün son başbakanı, Kurtuluş Savaşı yıllarında Mustafa Kemal'den taraf olan önemli kişilerdendir. Kendisi siyasi konumu için, benim asıl partim İttihat ve Terakki'dir, demiştir. Kendisine de bol bol rahmet diliyor, başka bir hususa daha değinmek istiyoruz:

Bayramlar bizi birleştiren yegane şeydir. İçinde bulunduğumuz ay içerisinde kutladığımız Ramazan Bayramımız umarız herkes için hayırlı olmuştur. Geçmiş bayramınızı kutlar, iyi okumalar dileriz.

ÖMER KAVAKLI

İÇİNDEKİLER

Dağ Adam.....	1
Celal Bayar.....	3
Adnan Menderes.....	4
Adnan MenderesNe İçin Önemlidir.....	5
Ölümünden Bir Gece.....	6
Dünyanın Meşgalesi.....	12
Erzurum Hikayeleri(Veli Yusuf).....	13
Gönderilmemiş Bir Mektup.....	15
Erzurum.....	17
İçten Bir Teşekkür.....	19
Şu Birikintileri.....	21

UYARI !

DERGİMİZE YAZI GÖNDEREN TÜM YAZARLARIMIZ KENDİ YAZILARINDAN SORUMLUDUR.

DAĞ ADAM

"Sözünden dönen şahın fermanını kim anlar?
Ferhat'a bel bağladı susuz kalan insanlar..."

Zamanında Ferhat, Aslı için dağları delmişti. Tabi bu geçmişte bir felsefi hikaye olarak yazılmış, günümüze kadar ulaşmıştır. Lakin bu dünyada gerçekten sevdiği için dağları delen bir adam yaşadı ve koca bir dağı tek başına dize getirdi, hem de sırf onun yaşadığı acıyı başkaları yaşamamaya amacıyla.

"Dağ Adam" olarak da bilinen, Dashrath Manjhi 1934 yılında Hindistan'ın Gaya yakınındaki Gehlaur köyünde fakir bir işçi ailenin çocuğu olarak doğdu. Gehlour Tepeleri olarak bilinen dağ, köyü ile temel olanaklara sahip en yakın kasaba arasında duruyordu ve bu, köylülerin tıbbi bakım, okullar ve diğer olanaklara erişimini zorlaştırıyordu. Dashrath Manjhi tek isteğini "bizim için bir hastane, bir okul ve bir yol." sözleriyle dile getirdi.

Manjhi'nin eşi trajik bir şekilde dağın etrafında dolaşarak hastaneye ulaşmaya çalışırken hayatını kaybetti. Manjhi tek başına 22 yıl boyunca gece gündüz neredeyse hiç durmadan çalışarak bir dağda yol açtı, amacı kimsenin kendi eşi gibi tıbbi hizmetten yoksun kalıp hayatını kaybetmemesiydi. Dashrath Manjhi, dağı delerek yaptığı bu yolla köyünden en yakın hastaneye kadar olan 55 kilometrelik mesafeyi tam 15 kilometreye indirdi. Hikayemiz şöyle:

Henüz 23 yaşındayken dağların ardındaki Dhanbad kömür madeninde işçi olarak çalışan eşine Falguni Devi bir gün yemek götürürken bu kayalıklardan düşerek ağır şekilde yaralandı. Tıbbi müdahale gerekiyordu ve bu tıbbi müdahale için en yakın doktor Gehlour dağının etrafından dolanarak ulaşabilecekleri 55 kilometre uzaklıktaki kasabada idi. Manjhi, Falguni Devi'yi kucaklayarak hemen hastanenin yolunu tuttu. Fakat Falguni Devi'nin ömrü yolun uzunluğuna yetmedi ve 1957 yılında tıbbi tedavinin zamanında yapılamamasından dolayı hayatını kaybetti.

Halbuki 55 kilometrelik yol değiştirilmesi mümkün olmayan bir kader değildi. Eğer köyün hemen çıkışındaki dağ delinebilseydi, 55 kilometrelik yolun 15 kilometreye kısalması mümkün olabilirdi. Hindistan yetkilileri ise bu konuda hiçbir şey yapmadığı gibi, yapacak gibi de görünmüyordu. Köydeki başka hiç kimsenin bu nedenle ölmemesini istemeyen Manjhi, adaletsizliğe daha fazla dayanamayıp dağı kendi başına delmek için kolları sıvadı. Manjhi eşinin başına gelenlerin başkalarında başına gelmemesi için bir çekiç ve kesici aletler ile 1960 yılında Gehlour tepelerini oymaya başladı. İhtiyacı olan çekiç ve kesici aletleri ise sahip olduğu tek keçiyi satarak aldı. Amacı 55 km lik mesafeyi en aza düşürecek bir yol yapmaktı

Manjhi, 1960 senesinden 1982 senesine kadar tam 22 sene boyunca gece gündüz çalıştı. Belki de bir dozerin 10 günde kolaylıkla açabileceği bu yolu, elleriyle santim santim kazarak açmayı başardı. Dashrath Manjhi : "Aşkım, eşim bende ki kıvılcımı ateşlemiştir. Beni yıllar boyunca korkmadan, endişelenmeden çalışmaya teşvik eden şey ise; binlerce köylünün istediği zaman güven içinde dağın bir tarafından diğerine geçebildiğini görme arzusu oldu. Dağa çekiç sallamaya başladığım zaman insanlar bana aklını kaybetmiş gözü ile baktılar ama bu benim içim daha çok işime azimle sarılmama sebep oldu."

1960 yılında başladığı mücadelesi 1982 yılında 9 metre derinliğinde, 110 metre uzunluğunda bir kestirme yol olarak tamamlandı. Ömründen 22 yıl verdikten sonra halkına hakları olduğunu düşündüğü bu yolu kazandırdı.

Dashrath Manjhi'nin dikkat çekici başarısı, köyü ile kasaba arasındaki mesafeyi 55 kilometreden 15 kilometreye düşürdü. Onun kararlılığı ve sıkı çalışması, onu insanın direncinin ve görünüşte aşılamaz engelleri aşma yeteneğinin sembolü haline getirdi. 2012 senesinde yayınlanan 'The man who moved the mountain' (Dağın yerini değiştiren adam) isimli belgesel de Manjhi'nin hayatını ve elleriyle yaptığı yolun hikayesini anlatır.

Manjhi, 2007 yılında hayatını kaybetti, ancak onun mirası, bireyin azim ve kararlılıkla toplumuna önemli bir etki yapma yeteneğinin ilham verici bir örneği olarak yaşamaya devam ediyor.

Güney Afrika'nın devlet başkanlığını yapmış Nelson Mandela der ki:

"Bitene kadar her şey imkansız görünebilir"

Büşra İrem Arslan

CELAL BAYAR

Celal Bayar, Türk siyasetinin ilk dönemlerinde önemli mevkilerde bulunmuş dönemin en önemli siyaset insanlarından.

16 Mayıs 1883'te Gemlik'te doğmuştur. Tam adı Mahmud Celalettin Bayar'dır. Babası İlmiye sınıfından bir fıkıh alimi, Abdullah Fehmi Efendi'dir. Gençlik döneminin büyük bölümünü Bursa'da geçirmiştir. Ziraat Bankasında veznedar olarak işe başlamış, görevine aktif devam ederken bir Fransız okulunda eğitimine devam etmiştir. Aynı zamanda İpek Meslek Okulunda da eğitim gören Bayar'ın eğitime ne kadar düşkün olduğunu anlamaktayız.

Siyaset hayatının ilk mühim adımını İttihat ve Terakki Cemiyeti mensubu olarak atmıştır. 2. Meşrutiyet'in ilanından sonra Bursa'da açılan şubede önce rehber muavini, daha sonra da rehber olmuştur. 31 Mart Vakası hasıl olduğunda Bursa'da Hareket Ordusu'na katılmak üzere bir gönüllü İttihatçı birliği oluşturmuştur. İttihat ve Terakki Cemiyeti siyasî teşekkül halini aldıktan sonra Bursa Katib-i Mesulluğu görevine atanmıştır. Daha sonra aynı görevde İzmir'e atanmış, spor yapan Altaylı gençleri teşviki sonucunda Altay fiilen kurulmuştur.

Kurtuluş Savaşı yıllarında İzmir Sıkıyönetim Mahkemelerinde yargılanmış ve aklanmıştır. İzmir'in işgali söz konusu olduğunda dağlara çekilip Gökçen Efe'ye sığınmıştır. İşgal aleyhinde çalışmalarda bulunmuştur. Balıkesir Kongresi kararıyla Akhisar Cephesi alay komutanı olmuştur. Kurtuluş Savaşı süresince Milletin çıkarlarını gözetmeye devam etmiştir.

Cumhuriyet döneminde Atatürk'ün son başbakanı olan Bayar, iktisat vekilliği de yapmıştır. İhtilalle lağvedilen Menderes hükümetinin de başbakanıdır. Kendisine gani gani rahmet diliyorum

Ömer Kavaklı

ADNAN MENDERES

1899 yılında Aydın'da doğan Adnan Menderes, Türk Kurtuluş Savaşı yıllarında yaşadı ve bu sürece dahil oldu. Savaş sonrası İstiklal Madalyası aldı. Serbest Cumhuriyet Fırkası ile siyasi kariyerine başladı. 1930 yılında Ali Fethi Okyar'ın Partiyi feshetmesi ile Cumhuriyet Halk Fırkasına (CHF) katıldı ve 1931 yılında Aydın milletvekili olarak meclise girdi. 1943 yılına kadar bu görevde devam etti. Mustafa Kemal Atatürk'ün vefatından Sonra CHF'nin başına geçen İsmet İnönü'nün Çiftçiye Topraklandırma Kanununa karşı çıkan Dörtlü Takrir'in içindeydi. Dörtlü Takrir; Celal Bayar, Fuat köprülü, Refik Koraltan ve Menderes'ten müteşekkildi. Parti içi muhalefetten 1945 yılında partiden atıldı. Bu dört isim yine aynı yılda Demokrat Parti'yi kurdu. 1950'den sonra 27 yıllık tek parti dönemini sona erdiren Demokrat Parti, 10 yıl iktidarda kaldı. TBMM başkanlığına Refik Koraltan, Cumhurbaşkanlığına Demokrat Parti genel başkanı Celal Bayar seçildi. Yeni Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Menderes'i yeni başbakan olarak görevlendirdi. Bu dönemde Türk iç ve dış politikasında büyük değişimler yaşandı. Devlete ait otomobiller satıldı, paralara mevcut Cumhurbaşkanının resminin basılması uygulaması kaldırıldı ve tekrar ilk Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Atatürk'ün resimleri basılmaya başlandı. O döneme kadar Türkçe okunan ezanın Arapça Okunması serbest bırakıldı. 1951 yılında Menderes hükümeti Türkiye'nin, Kore Savaşı'nda Birleşmiş Milletler kuvvetlerine Türk Tugayı ile katılmasına karar vererek Türkiye'nin NATO üyesi olmasını sağladı. Türkiye ekonomide kalkınma dönemine girdi, serbest piyasa ekonomisine geçildi: 1955 yılında ekonomide tıkanmalar başladı. Örtülü ödenek paralarını zimmetine geçirmekten yargılandı.

1960, 27 Mayıs darbesini yapan cuntacıların özel olarak kurdukları mahkeme olan Yüksek Adalet Divanı'nda yargılandı ve idamına karar verildi. 17 Eylül 1961'de İmralı Adası'nda idam edildi.

ANKARA-ŞEHİT ÖMER
HALİSDEMİR ANADOLU LİSESİ
Beyza Topal

ADNAN MENDERES NE İÇİN ÖNEMLİDİR

Adnan Menderes ne için önemlidir? Önemli bir siyasetçi olduğu için mi? Veya başbakan olduğu için mi? İkisi de değil, asıl sebebi o dönemde gerçekleşen 1960 darbesini hazırlaması, o sürecin içinde yaşaması ve işin sonunda asılması lakin bunları bilen çok az sayıda bir genç var. Gerçi yeni nesil tarih hakkında ne biliyor ki? sorsan daha yaşadıkları ülkenin kurucusundan haberleri bile yoktur. Onlar siyasetle ilgilenirler -anlayabildikleri kadar siyasetle- ve en ilginç de bu siyaseti kendi küçük akıllarına göre yorumlarlar. Din ile ilgilenmezler, dinleri ve İslam'ı yobazlık olarak yorumlarlar. Çünkü hayatlarını sınırlayacak bir şey istemezler ve din de tam aksine insanların hayatlarını belirli bir ölçüde sınırlar. Peki bunun önüne geçmek için ne yapılabilir? Bana kalsa hiçbir şey yapılamaz çünkü gençlik aklında kurmuştur bunları, değiştirilebilir değildir bunlar.

Bu düşünceye de bir nebze de cahillik denebilir. Kendi bildiklerinin, düşündüklerinin ve algılayabildiklerinin dışındakileri reddederler. Bu cahillik de çağımızın bu hale gelmesinde önemli bir etken değil midir? Tabii ki öyledir. Çünkü böyle insanlar dinlemezler, yorumlamazlar ve çağımızdaki bağnazlığın temelini oluştururlar. Bu bağnazlığın iki sebebi vardır: birincisi cahillik ki, onun ne olduğundan bahsettim. Bir diğeri ise düşünmeme isteğidir. Peki bu düşünmeme isteğinin sebebi ne olabilir? Bence bunun asıl sebebi düşünmenin insanı yormasıdır. Düşünmek zor iştir, bunu yapmak yerine bir başkasının senin yerine düşünmesi daha iyidir çünkü yorulmazsın. Peki düşünen bir grup da yok mudur? Tabii ki vardır böyle bir grup ama böyle insanların sayısı hayli azdır ki zaten düşünen insanlar yönetici olurlar. Bunun en güzel örneği şu an ki Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'dır. Düşünenler düşünmeyenleri yönetir.

Dünyanın genel kuralı budur. O yüzden her zaman düşünün, düşünün ki yüksek yerlere gelin. Şükürler olsun ki şu an bulunduğumuz okulda düşünen insan sayısı hayli çoktur ve ben eminim ki bu düşünenler her zaman yüksek yerlere gelecektir.

Muhammed Alan

Ölümden bir Gece
Ölüm dilden çıkan iki hece
Ne bir düşünce ne de bilmece
Kim bilir belki gün ortasında
Belki de ansızın gelir bir gece
Sinsice , sessizce sokulur bedenine
Ruhunu alır götürür meçhule

Gözünden akan yaş kadar yakındır
Belki de meçhulde kalmış sır kadar uzak
Çekilir sineden çarpıntı ufak ufak
Kim bilir yiyeceğin bir lokma olur tuzak
Yanaştı mı bedeninin meçhule
İşte göreceğin bu son durak

Balım Nisa Narlı

Dağlar senin olsa ne yazar
Peşinden adını kim okur yazar
Ağlar mı sana konacağın mezar
Bir avuç topraktır gözünü kapar

FAŞİZM

Faşizmin kökeni, Antik Roma yöneticilerinin geniş hükümet yetkisini simgeleyen ve ucunda balta bulunan bir çubuk demetinin adı olan Latince “fasces” sözcüğünden gelmektedir. Daha sonraları Fransız Devrimi sırasında Aydınlanma anlamında, halkın elindeki devlet gücünü temsil etmek üzere de kullanılan bu sembol, bir takım değişiklikler geçirerek 1926 yılından itibaren İtalya’nın resmi devlet sembolü haline gelmiştir. Sembolün devlet gücü, halk mülkiyeti ve birliktelik anlamına gelen üçlü anlamı Benito Mussolini’nin siyasi propagandasında kullanılmış ve Mussolini kurduğu partiye “Ulusal Faşist Parti” adını vermiştir. Nihayetinde Mussolini’nin 1922’de İtalya’da iktidarı ele geçirmesinin ardından ise Faşizm, onun iktidarı döneminde İtalya’nın resmi ideolojisi ve yönetim felsefesi haline gelmiştir. “Duçe” ünvanıyla 1922 ve 1945 yılları arasında İtalya’yı yönetmiş ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman Diktatör Adolf Hitler’in en büyük müttefiki olmuştur. Böylece Faşizm, Nazizm ile birlikte, “demokratik dünyanın” en büyük düşmanı ilan edilmiş ve lanetlenmiştir. Nitekim, Mussolini ve Hitler gibi faşist liderler her ne kadar İkinci Dünya Savaşı’nın ardından iktidardan düşseler de, bu dönemde dünyaya yaşattıkları olumsuzlukların etkisiyle faşizm kelimesi genel anlamıyla baskıcı ve otoriter rejim anlayışlarını tanımlamak için sonraki dönemlerde de kullanılmaya devam etmiştir. Diğer bir ifadeyle faşizm, günümüzde, anti-demokratik ideoloji ve yönetim sistemlerinin tamamına verilen genel bir isim halini almıştır. Aynı şekilde faşist ya da faşizan tabirleri de, şu ya da bu nedenle anti-demokratik ideoloji ve yönetim sistemlerini savunan ve bunlara destek veren kişileri ifade etmek için kullanılmaya devam etmektedir. İşte faşist liderlerin iktidara geldiği bazı ülkeler:

Benito Mussolini liderliğindeki Ulusal Faşist Parti, 1922 yılında iktidara geldi ve İtalya’yı faşist bir devlet haline getirdi 24.

Nazi Partisi, Adolf Hitler liderliğinde, 1933 yılında iktidara geldi. Hitler, faşist ideolojiyi benimsedi ve Almanya’yı totaliter bir rejim olarak yönetti.

Francisco Franco, İspanya İç Savaşı sırasında faşist bir diktatörlük kurdu ve 1939’dan 1975’e kadar iktidarda kaldı.

Juan Domingo Perón, Arjantin’de faşist benzeri bir yönetim kurdu ve ülkeyi otoriter bir şekilde yönetti.

Augusto Pinochet, Şili’de askeri bir darbeye iktidara geldi ve ülkeyi otoriter bir rejimle yönetti.

FAŞİZM VE EKONOMİ:

Faşizmin ekonomisi, korporatist bir sistemle işler. Bu görüş toplumun tarım, emek, askeri, iş, bilim veya lonca dernekleri gibi şirket grupları tarafından ortak çıkarlar temelinde örgütlenmesini savunan kolektivist bir siyasi ideolojidir. Terim, Latince "corpus" veya "insan vücudu"ndan türetilmiştir. Faşist bir ekonomide devlet, özel sektör üzerinde büyük bir kontrol ve düzenleme uygular. Ekonomik faaliyetler sıkı bir şekilde devlet tarafından yönlendirilir. Faşizm, insan ilişkilerinde Sosyal Darwinist bir bakış açısı ile çalışır. Üstün bireyleri desteklemeyi amaçlar ve zayıf bireyleri sistem dışına taşımak ister. Başarılı işadamlarını teşvik eder ve onların çıkarlarını savunur.

DÜNYA'NIN MEŞGALESİ

Pencereden taşan yağmurlar
On iki Mart'a göz kırpar
İlk defa bahar ilkbahardı
Ateş topları çiçek açtı

Solmadı çiçeklerin rengi
Sonbahar kurtuluşa erdi
Tanklar dönüştü beyaz ata
Kılıçlarsa gümüş papatya

Dünyanın meşgalesiydi kölelik
Türk Milleti değildi yitik
Kölelik bitti başladı yiğitlik
İşe yaramaz artık kopukluk, itlik (!)

Nene hatundu yiğitlerin anası
Cephede savaştı elinde oklavası
Bacaklarındaydı vatan sızısı
Oydu, oydu işte devlerin yuvası

Feyzanur Tekerli

Martın kazma kürekle gelişine
Kanlı cerihamın bitmeyeişine
Sitem ederdi şafağın söküşüne
Amansız hüznün kırmızı yürüyüşüne

Dertsizliğe yakınmaz firavun alameti
Hâlbuki kopuyor Nuh'un kıyameti
Oynuyor mizansen hayat terazisini
Dinmiyor zafer meşalesi

Geldik zafer yolculuğunun sonuna
Patik ördü kınalı eller yalnızlığa
Çuvalların sırtlarındaki bağrışına
Bir toprak parçasıydı kalan avuçlarında

Tankları yendi on atlı süvari
Varsın olsun kurtuluşun meyvesi
Hak hak yoludur Allah'ın emri
Tankları yendi on atlı süvari

ERZURUM HİKAYELERİ [VELİ YUSUF]

Rusların Erzurum'dan çekilmelerinden sonra Ermeni zulümü başlamıştı. Hem Erzurum'un merkezinde hem de ilçelerinin birçoğunda katliamın en vahşi görüntüsü sahnelenmekteydi. Bu vahşetten Hasankale halkı da nasibini almış; kadın, erkek, çocuk demeden Müslüman Türkler vahşice öldürülmekteydi. O yıllarda bu vahşete tanıklık etmiş yüzlerce çocuktan biri de küçük Yusuf'tu. Ermeniler evlerini bastıklarında akşamdı saatleriydi, karanlık yeni çökmüştü Hasankale'nin üzerine. Ermeniler önce Yusuf'un babasını sonra da annesini ve büyük kardeşini vahşice öldürmüşlerdi. Yusuf saklandığı erzak dolabının arkasından bütün ailesinin yok edilmesini donakalmış vaziyette seyrediyordu. Her şeyini yitirmişti ve artık konuşmuyordu hiç kimseyle. Ara sıra kendi kendisiyle karşısında anne babası varmış gibi konuşuyordu.

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra küçük Yusuf büyümüştü ancak halk arasında deli sıfatıyla anılan birisi olmuştu. Yusuf, artık deli Yusuf olmuştu. 1975-1976 yıllarında ihtiyarlamış olan Yusuf, namıyla yaşamını sürdürmekteydi.

Zamanının çoğunu rahmetli dedem berber Ahmet'in dükkanında geçirirken bir gün dedemin dükkanına bir yüzbaşı gelir, oturur tıraş olur. Dedem hoşsohbet birisidir, birazcık muhabbetten sonra yüzbaşıya geliş sebebini sorar. O da "kurmaylık" sınavına katılacağını, dört yıldır deliler gibi ders çalıştığını ve mutlaka kazanacağını söyler. Küçük bir suskunluk yaşanır o anda ve arkada, sandalyede üzerinde uyuklamakta olan Yusuf'un sesi bir tokat gibi çarpar yüzbaşının suratına. Yusuf ona "Yavrum boş yere imtihana girme, kazanamayacaksın." demiştir. Yusuf'un bu sözleriyle hiddetle koltuğundan fırlayan yüzbaşı "Sen ne konuşuyorsun be ihtiyar, sen kimsin!" gibi hakaretvari sözler sarfeder. Dedem durumu düzeltmek için Yusuf'un halk arasında "deli" lakabıyla anıldığını ama sözlerine de itibar edilmesi gerektiğini ifade etse de yüzbaşı söyleyeceğini söylemiş ve çıkıp gitmiştir dükkandan.

Aradan yaklaşık bir yıl geçmiş ve dedemin dükkanına soluk soluğa o yüzbaşı girmiş, selam sabahtan önce Yusuf'un nerede olduğunu sormuştur telaşla. Dedem onu sakinleştirip biraz sonra geleceğini belirterek beklemesini istemiştir

Yusuf içeriye girdiğinde yüzbaşı içeriye bir komutan girmiş gibi hazırda durur ve eğilir Yusuf'un elini öper, halini hatırını sorar. Yusuf "Evladım hoş geldin ama bu yıl da imtihana girmeyeceksin. Bekleyip seneye imtihana girecek ve kazanıp büyük komutan olacaksın." der.

Yüzbaşının amacı o yıl sınava girip kurmay olmaktır ama Yusuf'u dinlemek zorunda olduğunu da bilmektedir. 1-2 gün Yusuf'un emirleri gibi yanında dolaşır, isteklerini karşılıksız bırakmaz ve kışlasına döner. Kışlasına gider ama gitmeden önce ilçede Yusuf'un her gün yemek yediği bir lokantada Yusuf ile karşılaşır. Dedeme de onun bir yıllık geçim parasını bırakarak ona iyi bakmasını rica eder. Bir yıl sonra yine gelir ve Yusuf'u bulup elini öper. Gitmek için müsaadesinin olup olmadığını sorar. Yusuf konuşurken ellerinin dış yüzeyine bakarak konuşmuş. Yine ellerine bakar ve der ki "Git oğlum, vakit tamamdır, hayırlı olsun, kazan ve gel." Bir hafta sonra yüzbaşı bu kez sevinçle dalar dedemin dükkanına. Her zamanki köşesinde uyuklayan Yusuf'un elini öper, "hazır ol"da durarak başını eğer. Yusuf "Evladım hayırlı olsun, demek imtihanda birinci oldun, aferin sana." der. Yüzbaşı bir daha sarılır eline ve öper onu. Helalleşir ve yine ihtiyacını görsün diye bir miktar para bırakır dedeme. Giderken Yusuf için "deli" diyen insanlara acıdığını, onun gerçek bir "veli" olduğunu ve İzmir'de gezerken de Ankara'da sınava girerken de onu gördüğünü söyler dedeme.

Aslında bu, Yusuf'un hikayelerinden yalnızca birisidir bize aktarılan fakat artık Hasankale halkı onun sıradan bir insan olmadığını, hele hele "deli" hiç olmadığını, gerçekte "veli" olduğunu anlamış ve öldüğünde mezar taşına şu ibareyi nakşetmişlerdir.

"Deli Yusuf.
Deli değil.
Veli Yusuf.
Gül Yusuf."

Şeymanur Buyacı

Ruhu şad olsun...

GÖNDERİLEMEMİŞ BİR MEKTUP

Merhaba öğretmenim. Bugün yine sizi özlüyorum. Çıplak ayaklarımla koşuyorum; toprağın her karışını, her zerresini hissediyorum. Ay mı tutuydu değilim. Kaçmamam gerektiğini siz öğretmiştiniz bana lakin çorak topraklarım sizin güneşinizi özledi. En çok gençlerin yaşaması gerek demiştiniz oysa ben saatlerimi durdurdum. Bu hayatın mührünü vurdum gözlerimin derin sonsuzluğuna. “Başaracaksın” derdiniz hep. Belki de Tanrı istemiyor öğretmenim. Sizin istemeniz yeter mi? Başaramadım öğretmenim. Ben toprak oldum. Bana bakmaz evrenin nehirleri, denizleri. Ben bu acı limana demir attım. Son beş dakika kala verdiğiniz öğütler hala kulağımda ama ben onları dinleyemez oldum. Ben bu bitik hayatta yama gibi duruyorum. İlerlediğimi siz demiştiniz bana oysa ben arafta bir yerdeyim. Amansız bir boşlukta yüreğim, alacakaranlık rüyalarım, umutsuz bakışlarım, yorgun omuzlarımla yine başladığım yerdeyim.

Siz sonsuz uykuda, ben geceleyin kapanmaz göz kapaklarımla artık kendime gelemiyorum. Güveninizi boşa çıkardım, kusura bakmayın. Ben artık yerin yedi kat altında çürümüş bir cesetten ibaretim. Ders sonu çözdüğümüz soruların artık yanından bile geçmez oldum. Sustum öğretmenim, size söyleyemediklerimi içime kusar oldum. Güneş olmadan hiç gökkuşağı olur mu? Geri gelsen öğretmenim. Gözlerim yağmur olur. Yeter ki sen yine güneş ol öğretmenim. Sönmesin gençlerdeki “umut”, sen geri gel öğretmenim.

Hakkınızı nasıl öderim, bilmiyorum. Sakın mütevazı olmayın, ben gerçeği biliyorum. Sizin öğretilerinizi unutmamaya çalışıyorum. Öğretmenliğin kutsallığı sinmiş üzerinize, bugün yine sizi yad ediyorum. Yitirdiklerime bakıyorum öğretmenim. Nasıl geri getiririm bilmiyorum, bugün size daha çok ihtiyaç duyuyorum. Tek harfi bile bıkmadan usanmadan öğreten size minnet duyuyorum. Karşılıksız yaptığınız bu işin ardında ben sadece size saygı duyuyorum. Atamızın emaneti olan bizi, son nefesinize dek bırakmadığınız için size teşekkür ediyorum.

Dünler sizin, yarınlar bizim olsun öğretmenim. Ben gösterdiğiniz yolda yalpalayarak da olsa yürümeye devam etmeliyim. Bir öğretmen istedim bu hayattan. Bana bir baba, yarınlarıma yol, zihnime ilim, kalbime sevgi verdi. Ben sizde buldum güneşi. Sabahları açılmaz göz kapaklarımla, sırtımda çantam, elimde mataramla yürümeliyim geleceğe doğru. Bu zorlu yolda her daim yanımda olmasanız bile arkamda gölge misali beni izleyeceğinizi biliyorum.

Teşekkürlerim bitmez ki size. Kara kışta gittiğiniz o karlı köy okulları. Sahi var mıydı sobaları? Öğretmek uğruna gittiniz ya kışları. Tanrı da görsün ya tuttuğunuz o küçük avuçları. Mısraların da dili yok artık. Öğrettiğiniz harfler lal olmuş kalem tutmaz artık. Şiirler suskun, kelimeler yetersiz farkındayım. Arkanızda bıraktığınız nesle bakmayın hiç. Biz yapamadık. Hep sizi suçladık. Biz hiç kendimize bakmadık. Tembel olan bizdik lakin biz bunu kabullenmedik. Kutsal meslek öğretmenlik ama en çok da size yakıştı öğretmenlik. Yaşadığım her şeye rağmen vatanım uğruna, canım pahasına gösterdiğiniz yoldan yürüyeceğime söz veriyorum. Sizi çok seviyorum.

HATİCE RÜMEYSA ÖZMÜŞ
GÜMÜŞHANE MAREŞAL
ÇAKMAK SOSYAL BİLİMLER
LİSESİ
11/A-170

ERZURUM

Bir şiiirdir Erzurum. Bir tarihtir Erzurum. Dosta güven, düşmana korkudur Erzurum. Yazın, yayla; kışın beyaz Karpat. Sonbaharı hüznüldür Erzurum. Tarihçileri, paşaları yazarları ve yatırlarıyla ünlüdür Erzurum. İmanın kahramanlığa galebe çaldığı yerdir Erzurum. Tarihte medeniyete, gelenek ve görenekleriyle beşiklik yapmıştır Erzurum. Erzurum'u anlatmak yaşamakla mümkündür ancak bunu yeni nesil bilemez. Ancak kulaktan dolma laflarla öğrenebilir. Ben yaşındayım ancak benim bildiklerim çok eskileri yansıtmaz zira ben de kulaktan dolma bilgileri ve benim bildiklerimi katarak anlatabilirim. Ben çocukken Erzurum şimdiye oranla çok farklı bir yerdi. Memur kesimi çok az halkın büyük bir kısmı reçperlikle yani çiftçilikle ve de hayvancılıkla uğraşırdı. Ağaların dışında marabaların çok da iyi geçimleri yoktu yani eskilerin deyimiyle yazın ikinci, kışın dilenci gibi çalışırlardı. Geliri iyi olanlar konaklarda kış gecelerini çeşitli eğlencelerle geçirirlerdi. Bunların başında tel helva gelirdi. Aşırı mutaassıp oldukları için içkili alemler yapmazlardı. Kavrulmuş buğday unundan kavut sıkma yaparlardı. Kuru üzüm ve yine buğdayın haşlanmasıyla hedik yaparlardı. Yazdan kurutuluş meyve şerbetlerle yiyip, içip çeşitli oyunlar çıkarırlardı eğlenip giderlerdi. Zavallı durumu iyi olmayanlar da onların aralarından eksik olmazlardı çünkü zengin-fakir ayrımı yapılmaksızın yerler, içerlerdi ama yine de herkes kendi haddini bilirdi.

Eskiden Erzurum'da kışlar daha sert ve soğuk geçerdi. Şimdiki gibi teknoloji yoktu. Kar makineleri, ulaşım araçlarının yapabildiği gibi karı iki günde temizleyip kaldıramazlardı. Ulaşım aracı, fayton, atlı kızaklar ve faytona benzer zankalar vardı. Lastik ayakkabılarla okula giderdik. Çoğu evlerde köylerden gelen pelit odunu ve tezek yakarlardı.

Yaşadığımız o dönemde her şey doğaldı. Bir fırının önünden geçerken gelen ekmek kokusu veya bir lokantanın önünden geçerken gelen yemek kokusu insanı mest ederdi. Komşuluk ilişkileri o kadar ileri bir seviyedeydi ki birbirimizde yemek yer, evlere davetsiz girip çıkar veya komşularda yatıya bile kalırdık. Hiç unutmam, komşuya gitmiştik. Kadınlar el işi, ev işi derken sohbet o kadar koyulaşmıştı ki sabah ezanları okunurken rahmetli babam "Uşağ, qağın gidağ." demişti. O ara, kadınlardan biri "Dadaş, ne olur azıcık daha durun, iki kelimem kaldı." demiş ve o gün gaz lambası o kadar çok yanmış ki, lambanın borusundan çıkan duman hep burunlarına dolmuş. Piskırdıkça burunlarından kurum çıkıyormuş.

Yazın veya kışın çeşitli kahvelere halk ozanları bizim deyimimizle “aşıklar” gelir, orada, sazlar, sözler, atışmalar yaparlardı. Yine yazın hasat bitiminde veya boş bir cumaya denk getirip köylerde, tüm köy; şehirlerde tüm bir mahalle mesire yerlerine kağı arabaları yani öküz arabaları, at arabalarıyla gidip piknik yaparlardı. Erzurum’da eskiden dostluğa ve samimiyete çok önem verirlerdi. Karşılıklı şakalar yapılırdı. Özellikle düğünlerde damadı kaçırmak, oğlan evine itap etmek gibi dozu ağır olmayacak şekilde eğlenirlerdi. Zamanın bir vaktinde, Tebrizkapı semtinde Tophane denilen bir kahve vardı. Bu kahveye memur kesimi veya çevredeki esnaflar gelip, çay içip gidermiş. Bunların çoğunun kahvede bulunan direklerde ismi yazılıymış ve içtikleri çaylar hesap defteri gibi bu direklere tebeşirle çizgi çekilene içtiği çay miktarı belirtilirmiş. Genelde o kahvede oturanlar üç çaydan aşağı içmezmiş. Bir gün vatandaşın biri kahveye gelmiş, daha önceden hesabını kestiği direğe bakmış ve şaşırmış. Direkte üç tane üçerli çizgi varmış. Kahveciye söylemiş “Gardaş, hele gel. Bu çizikler ne ki?” demiş. “Üstelik ben üç gündür gelmirem, bu çizikler ne?” demiş. Bunun üzerine kahveci kasıla kasıla “Gardaş, bu kahve du değirmeniyle dönmez. Her gelmediğin üç gün geleydin, içeydin, gideydin diye çiziyi çektim, anladın mı şimdi?” ve kahvedekiler gülme krizine tutulmuşlar.

İÇTEN BİR TEŞEKKÜR

Sizden sonra çok şey öğrendim, çok ilerleme kaydettim fakat öğrendiğim her şeyi sizin sayenizde öğrendiğimi fark ettim öğretmenim.

Öğrenmeyi bana siz öğrettiniz. Tıpkı hayatı öğrettiğiniz gibi. Yazı yazmayı, yeri geldiğinde silmeyi, sayı saymayı, toplama yapmayı... Aslında tüm öğrendiklerimi siz öğrettiniz. Sizin sayenizde öğrenmek istedim, sizin sayenizde bilmek istedim, merak etim ve hep daha fazlasını istedim. O zamanlar hayattan anladığımla öğrendiğim farklıydı. Yeni yeni fark ediyorum şimdilerde bir mum misali ışık saçmak için kendinizi erittiğinizi ama bundan hiç pişman olmayışınızı. Çünkü öğrendim, anladım amacınızın sadece öğretmek olmadığını. Şimdi anlıyorum bizimle öğrendiğinizi, öğretmenin sadece bilgi aktarımı olmadığını. Şimdi anlıyorum o yanan mumu her yüzde tekrar yakmanın verdiği hazzı. O bilgilerin günlük hayatta nerede karşımıza çıkacağını biliyorum şimdi. Öğrenmenin sadece o an değil sonradan da fayda sağladığını ancak anladım. Öğretmenin yanı sıra eğitmenin de ne kadar zor ve eğlenceli olduğunu da şimdi kavradım. Dönüp bakıyorum da ne çok şey anlamışım, ne çok şey öğrenmişim. Kısacası ben büyümüşüm.

Attığım her adımda sizin ışığınızı fark ediyorum, sizin gösterdiğiniz yolu görüyorum. Kimi zaman gidiyorum, kimi zaman gitmiyorum. Ama ben o yanlış yoldan dönmeyi de sizden öğrendim. Sadece doğruları bilmeyi değil yanlıştan nasıl doğruya dönüleceğini de sizden öğrendim. Yanlış yapmamayı değil, yanlış fark etmeyi sizden öğrendiğim gibi bir yola koyulmayı da sizden öğrendim. İlk "burada" değişimde, ilk karne heyecanımda, ilk dersimde, ilk gösterimde siz vardınız. O her ilerlememdeki gururlu bakışınızı da şimdi anlıyorum. Bir çiçeği büyütür gibi küçük bir tohumu bir fidana dönüştürmeyi sizden öğrendim.

Şimdi neredesiniz, ne yapıyorsunuz bilmiyorum. Kaç tohum büyüttünüz, kaç kişiye umut oldunuz? Tek bildiğim bir yerlerde hala öğretmeye devam ettiğiniz. Çünkü biliyorum öğretmek bitmez, eğitmek bitmez. Bunu da sizin sayenizde öğrendim. En ufak bir soruya defalarca bıkmadan cevap vermenin size verdiği mutluluğu biliyorum. Şimdi ben büyüdüm 16 yaşına geldim ve size bu mektubu yazıyorum. Her öğretmenin olduğu gibi sizin de yetiştirdiğiniz ağacı görmeye hakkınız olduğunu düşünüyorum. Bence öğretmene verilecek en güzel hediye onun yetiştirdiği gibi olmak ve o şekilde kalmak. Onu hatırlamak, onu unutmamak.

Geçen gün okuluma gittim. Kendi sırama oturdum. Birkaç değişiklik yapılmış. Karaladığımız sıraların üstü cilalanmış, duvarlara yaptığımız resimler silinmiş mesela. Ama fark ettim ki o değişikliklerin hiçbiri sizin olmayışınız kadar etkilemedi beni. Sıralar çizik de olsa temiz de olsa o sırayı kendi hayal ettiğimiz gibi düşünmeyi sizden öğrenmiştim ben. Duvarların üstüne değil o duvarları yıkıp hayalimizdeki yere resim yapmayı da sizden öğrendim. Anladım ki etrafın değişmesi hiçbir işe yaramıyormuş. Çünkü ben olduğum yere göre değil de olmak istediğim yere göre davranmayı da sizden öğrendim. Ve ben artık biliyorum ben sizin gibi olmak istiyorum. Bir insana sizin bana olduğunuz gibi umut olmak istiyorum. Sizin benim hayatıma dokunduğunuz gibi ben de başka birinin hayatına dokunmak istiyorum. Belki öğretmen olamam ama sizin gibi olabilirim. Çünkü öğretmenin sadece “öğretmen” olmak olmadığını da biliyorum. Velhasıl kelimeler ben sizin bana ışık olduğunuz o yolda ilerliyorum. Ve ilerlemeye de devam edeceğim. Bunu bilmeye hakkınız olduğunuzu düşünüyorum. Ben size çok teşekkür ediyorum. Öğrettiğiniz şeyler ve sizin sayenizde öğreneceğim her şey için size teşekkür ediyorum.

**ELİF SUDE YILDIRIM
GÜMÜŞHANE MAREŞAL
ÇAKMAK SOSYAL BİLİMLER
LİSESİ
11/B-209**

SU BİRİKİNTİLERİ

Bir şafak vaktinde araladım gözlerimi aydınlığa. Belki de yoktan yere kapatacağım gözlerimi derin bir karanlığa. Elimi sarmalayan eller nasır tutmuş. Kendini adanmış kendinden olana. Yaşlanmış da biraz. Tırnaklarının yanındaki yaralar ince bir kabuk tutmuş. Elin sahibi bu yaralara kör olmuş. Peki neden, soruyorum insan niye kendine kör olur? Cevabını arıyorum ben de. Bu amansız fedakârlığın omuzlarımda yükünü taşıyorum.

Boş bir sokakta yürüyorum sessizce. Kaldırım taşları yol gösteriyor bana. Sanki o da biliyor nereye gideceğimi. Ayaklarım seri adımlarla su birikintilerinin üstünden atlarken kapısın önünde buluyorum kendimi, yıllar önce kaybettiğim evimin. Kaybetmek de denilemez buna. Oysa biliyordum her zaman yolunu ama kalbe giden yolun yok ki akılla bir komşusu.

Kapı tokmağı bile ağır geliyor ellerime. O bile eskimiş, paslanmış biraz. Kaybetmiş gür sesini, sessizliğe bürünmüş. Sert sert vuruyorum kapıya, delikten biri bakıyor gözlerimin içine. Oysa ben tanımıyorum bu gözleri. Tek tanıdığım gözlerinin rengiydi. Eskiden sevgi doluydu, oysa şimdi nefret kuser olmuş. Kapıyı bile açmıyor intikamını alır olmuş. Kapı tokmağını daha da sert kavradı ellerim. Vurdum vurdum kimse gelmedi. Ümidim tükendi bir süre sonra. Paspasın üzerinde otururken buluverdim kendimi. Sırtımı kapıya yasladım. Gözkapaklarım daha fazla direnemedi karanlığa. Kendimi o karanlıktan aşıya attım.

“Gel ve kendini bırak kollarıma ben seni tutarım yavrum. Yarınlarına bakmam, ben seni hep severim yavrum. Bir ana bir baba ne isterse ben onu isterim yavrum.”

Komşumun eski kıyafetleri üstüme bol oluyor. Bu test kitaplarının üstü karalanmış. Sen tek derdim bu sanıyorsun. Sen benim gözlerimdeki ateşi göremiyorsun. Anne ben ölüyorum, sen çığlıklarına kulaklarını kapatıyorsun.

Kulaklarımdaki sesler tüm sokakta yankılanıyor. Tüm sokak duyuyor acımı ama o duymuyor. Sesler boğuklaşıyor, uzaklaşıyor benden. Onlar bile terk ediyor beni şimdiden. Kapının kulpu iniyor birden. Bir an afallıyorum ama hemen ayaklanıyorum. Karşımdaki kim, göremiyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum yavaşça. Daha dikkatli bakıyorum. Göz bebeklerimin büyüdüğünü şimdiden hissediyorum. Kaşındaki derin yara ele veriyor onu. Gözlerindeki hayal kırıklığı benim yüreğime batıyor. Histerik bir gülümseme bana her şeyi anlatıyor.

“Okuldan kaçmak da ne demek? Cezalısın!

Baba cezam bitti mi? Bana hiç göstermemiştin, benden sonra gösterdin mi başkalarına altın rengindeki dişini? Çok merak etmiştim oysa o zaman yanağındaki o küçük gamzeni. Elime sıkıştırdığın birkaç metalik parayla affettirmeye çalıştın kendini. Biz hiçbir zaman bir olmadık ki bırak affetmeyi.

Baba akıttığın gözyaşlarıma, ömrüme borçlusun, bir tokat gibi gerçeği yüzüme vursan da defalarca bugün beni kendime getirdin yaşattıklarınla.

Nefret aradım gözlerinde küçük de olsa. Bulamadım. Belki de ben yokken tüketti hepsini başkalarında. Bir adım geri attım. Bir su birikintisine bastım. Ayaklarıma yavaş yavaş su dolmaya başladı. Gelirken korkup da basmadığım su birikintilerine. Onun bir bakışıyla bastım. O kadar da korkunç değilmiş aslında. Gözlerime gözlerin değdiği için mi bu kadar mutluyum, ıslak bir çift ayakkabıyla? Yazın yakan güneşe lanet ederiz ama kışın bir o kadar da muhtacız ona.

Umursamadan ıslak ayakkabılarımla yürümeye başladım evin içine. Arkamda bıraktım onu. Gelmedi de. Önüme aldığımda koca salonu elinde kahvesiyle otururken gördüm onu. Mutlu gibiydi aslında, gözlerindeki hüznü saklamayı iyi becermişti. Yavaşça kendi odama doğru yürüdüm. Kapının önüne varır varmaz bir lavanta kokusu karşıladı beni. Tam kapıdan içeri girecekken bir ses duydum. Küçük bir erkek çocuğunun sesiydi. Hızlıca kapıyı açtım. Ve çalışma masanın başında elinde küçük saatiyle gözleri yaşlı bir biçimde oturan o küçük çocuğu gördüm. Gözleri maviydi tıpkı benim gibi. Üstünde benim küçüklüğümde giydiğim sarı tişörtüm ve bir tane de şort vardı. Gözlerimiz buluştu. Gözlerinin hatırasıyla içim burkuldu.

“Bu saat senin, duydun mu beni? Rakiplerinden her zaman bir adım önde olacaksın. Başarmak zorundasın, başka şansın yok. Her zaman yanında ben olmayacağım.”

O günden beri düşmanım saatlere. Beni gıcırdayan sandalyeye kelepçelediği her saniyeye. Ağlamaktan şişen gözlerimin tek suçlusu olan o saate düşmanım.

Yüzümde çizgilerin var. Yanında aldığım nefesin hesabı bile ağır. Ben alıştım mı acaba yokluğuna varlığın kadar? Babil geceleri bana verilse ne yazar?

Çocuğun başından okşayıp elinden saati aldım ve cebime attım. Odadaki çekmecedен çerçeveyi aldım. Onun hayal çerçevesi. Yaşayamadıklarını bana yaşattığı bir hayatta duvara asacağı diploma çerçevesini. Gözlerimden bir damla yaş düştü, hayallerimi umutlarını bıraktığım çerçevenin üstüne. Oysa buraya geliş sebebim belliydi. O kağıt parçasını bu çerçevenin içine yerleştirmekti. Ellerim titriyor, nefesim daralıyordu. Yaşadıklarımın ağırlığı büyük bir yük olmuştu yüreğimde. Son kez baktım odama, o küçük çocuğa, elleriyle gözyaşlarını siliyordu. Gözlerim kenarda duran kağıtlara ilişti. Çocuğun elinden kalemi alıp bir şeyler yazmaya başladım. Kağıdı masanın üzerine bırakıp çıktım. Kapının önünde kimse yoktu. Salondan bağırma sesleri geliyordu. Bir anda kendimi kaybettim ve salona doğru koşmaya başladım. Kulaklarım geçmişe doğru bir yolculuğa çıktı duyduklarıyla.

“Ayakları üstünde durmasını istiyorum. Eğer dediğim mesleği yaparsa hayatı boyunca mutlu olacak.”

Kararlarım ne benim yaşımla ilgiliydi oysa ne de anlamamamla. Yıllar önce yaşanan pişmanlıkların telafisiydim ben. Komşulara gösterilecek, salona asılan çerçevede yer alacak diplomadan ibarettim ben.

Bırak orada kalsın, bırak duygularım olsun unutulmuş. Hani derler ya en kanayan acının bile ilacıdır zaman. O zaman da gelecek illaki, zamanın merhem olduğu zaman.

Aslında hiç yaşanmamış o günleri özledim. Sevmeyi, seilmeyi, anlaşılmayı özledim. Yılların içimde biriktirdiklerini kusmayı istedim. Salonda birbirine nefretle bakan iki mahluk. Bir zamanlarda bana da böyle bakıyorlardı hatırlıyorum.

“İlk önce iyi bir insan ol. Emin ol gelecek gerisi.”

Karşımdaki dolu kağıda bakmadım, her şeye rağmen. Onun sözleri kafamın içinde yankılandı kısa bir anlığına. Eğer gözlerim bu günahı işlerse bir daha bakamazdım aynalara. Yanlışlar yapılacaktı. Evet, ama sadece deneme yolunda. Hakikatin yolunda yapılan yanlış asılır boynuna ince bir halatla.

Bak! Acınası gökyüzüne bir de sen bak. Yarınları yok, bulutlar olmuş örtüsü. Kefenin içindeki o yitik öyküsü. Hayallere kavrulmuş bir de sen bak.

Büyüdüm. Büyük adam oldum. Aynı onların istediği gibi. Mutsuzum biraz, o da geçer diyorlar. Zamanla alışırsın yokluğuna diyorlar. Sahi nasıl alışır ki insanoğlu böyle bir acıya? Yüzleşmek nasılmış pişmanlığınla? Artık onları suçlama. Kaldın kapıda birkaç parça anıyla.

Şimdi yürüyorum sokakta. Islak olduğunu umursamadan oturuyorum bir banka. Yağmur damlaları tek tek düşüyor yüzüme. Gizliyor ağladığımı bir gece vaktinde. O son sözü söylememeliydim biliyorum. Ama nasıl özür dilerim bilmiyorum. Geçmişin kapıları açılıyor benim için. Ben kendimi tutamıyorum.

“Yavrum gel bir şeyler ye. Sonra geçersin dersine.”

Sinirleniyordum. Sürekli bana karışmalarına. Sanki benim değil de onların hayatıymış gibi benim hayatımı yaşamalarına sinirleniyordum. Bir hışımla çıktım odamdan. Onun yüzünde şefkatle bana bakmasını umursamadım. Sert bir şekilde oturdum masanın başına yüzlerine bile bakmadım. Kendime olan nefretimi onlardan çıkardım.

Şimdi, diyorum, keşke baksaydım gözlerinin içine. Anladığım kadar o dersleri. Keşke onu da anlasaydım. Yürüyorum uzun sokaklarda, kaldırımlar gösteriyor bana yolumu. Bir o kadar korkunç su birikintilerinin atıyorum üzerinden. Basacağım diye ödüm kopuyor.

Siyah paslanmış bir kapının önünde buluyorum kendimi. Derin nefesler alıyorum. Toprak kokusunu ciğerlerime dolduruyorum. Ellerim titriyor, kapıyı yavaşça açıyorum. Birkaç adım atıyorum ki ayaklarım bana karşı gelemeye başlıyor. Diz kapaklarım yerin soğuğuyla buluşuyor. Gözlerimi dikiyorum mermerin üzerine; bakıyorum, bakıyorum ağlayamıyorum.

Arkadaki mermere bakmaya gücüm yetmiyor. Gözlerim direniyor yine gönlüme. Seninle son göz göze gelişimizi hatırlıyorum. Sadece rengini biliyorum. O gece fazla soluktu rengi. Beyaz bir at seni almaya gelmişti. İzin verir miydin bilsem, affet beni. Kapıyı açsaydın o gün bana, kazandığımı düşünecektim. Sonradan fark ettim ki ben kaybetmiştim.

Biliyorum elbet bir gün buluşur gözlerim harelerinle. Yarınları unuttun yürüyorum elimde hançerle. Sahipsiz kaldım gurbet ellerde. Sen unutma beni, taşı kalbinde.

Ayağa kalkıyorum hızlıca. Islak dizlerimle koşuyorum kapının diğer ucuna. Bir çocuk bekliyor orada beni. Bu evdeki çocuk değil mi? Elinde ona verdiğim kağıtla bekliyor. Hüzünlü gözlerle bana bakıyor. Ellerindeki kağıdı yavaşça bırakıyor havaya. Gülümsüyor kağıdın elinden uçtuğuna. Düşünmeden atıyorum kağıda doğru. Ama rüzgar bir o kadar kuvvetli kuzeye doğru. Koşuyorum, koşuyorum tutmaya çalışıyorum. Ne kadar koşsam da yetişemiyorum. Gözlerimden yaşlar bu sefer akıyor, önümü göremiyorum. Ayakkabılarım çıkıyor ayağımdan, geri dönüp alacak zamanım yok. Çıplak ayaklarımla koşmaya devam ediyorum. Ayaklarıma batan taşlar acıtmıyor canımı düşündüğüm kadar. Son hamlemi yapıyorum kağıda doğru. Tutamadım. Düştü yere hem de bir su birikintisinin içine, mürekkebi dağıldı kağıdın. Başaramadım. Kaybettim yine.

Ne kadar zamandır burada böyle duruyorum bilmiyorum. Su birikintisinden kendi yansıyıp bakıyorum. Sabah güneşi karşılıyor beni. Aynı o günkü gibi. Kalkıyorum yavaşça, ayaklarımdaki yaralar sızlıyor. Eve doğru yürüyorum, o çocuğu tekrar görmeyi planlıyorum. Sağ ayağımın üzerine tam basamıyordum. Onun için ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Ayakkabılarımı bulamamıştım. Evin önüne vardığımda beni şok edecek bir şey olmuştu. Evin üzerinde daha önceden görmediğim bir mühür vardı. Kapı zincirlenmişti. Acaba o çocuk mu yapmıştı bunları? Bilmiyordum. Tam o sırada mahalleye lüks bir araba girdi. Keşke benim olsa diyebileceğim bir araba. Tam evin önünde durdu. İçinden takım elbiseli bir şoför çıktı. Oldukça uzun ve iri yapılydı. Bana doğru bakıyordu gözlerini dikmiş. Şaşkıındı da. Yavaşça bana yaklaştımaya başladı. Koluma girdi bir anda ve beni arabaya bindirdi. Tepki gösterecek halim yoktu. Karşı gelemedim. Ağzında bir şeyler geveledi. Ama ben onu dinleyecek durumda değildim. Arabayla uzaklaştık evin yanından. Son kere camdan baktım veda eder gibi. Şoför klimayı açmış olacak ki mayışmaya başladım. Gözlerim yine pes etti karanlığa. Evimdeydim. Karşımda yine o küçük çocuk vardı. Mavi gözleriyle bakıyordu yüzüme. Elinde kaybettığım kağıdı tutuyordu. Diğer elinde ise saati tutuyordu. Saati cebine attı. Onun yerine cebinden bir adet mavi çakmak çıkardı. Bu o çakmaktı. Hayır olamaz! Bu o çakmak olamazdı. Birkaç adım sendeledim. Gözlerime inanamıyordum. Çocuk üzerime doğru gelmeye devam ediyordu. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu artık. Bir an gözlerimi kapatıp açtığımda çocuk kaybolmuştu. Ellerim, ayaklarım titriyordu. Terlemiştim de.

Peçete bulmak için elimi cebime atınca. Saati gördüm. Bunun benim cebimde ne işi vardı. Aklımı kaybetmek üzereydim. Yere çömeldim. Ayakta duracak mecalim kalmamıştı. Adım sesleri duymaya başladım. Gitgide yaklaşıyordu. Önüme bir gölge düştü. Küçük bir gölge. Başımı yukarı kaldırdım. O çocuk yine gelmişti. Elini uzattı ellerime. Tuttum ve ayağa kalktım. Çocuk ellerimi bırakıp odanın içinde dönmeye başladı. Ağzında bir şarkı mırıldanıyordu. İlk önce duymamıştım ama sesi gitgide yükselmeye başladı. "Bir küçücük aslancık varmış." Dehşete kapılmıştım. Bunu nereden biliyordu? Sinsi bir şekilde gülümsedi yüzüme. Şarkıya devam ediyordu bir yandan da. Elindeki çakmağı yaktı ve bir anda kağıdı ateşe verdi. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Kağıdı bir anda perdeye doğru tuttu. Perde yavaş yavaş alev almaya başladı. Bağırmaya çalıştım ama sanki bir güç bana engel oluyordu. Kendi nefesimde boğuluyordum. Çocuk kaçmadı. Aksine yanıma geldi şefkatle başımı okşadı. Ve şarkının devamını getirdi. "Babası onu çok çok severmiş." Cebime uzandı elleri, saati aldı. Ve içini açtı. Saatin arka tarafında olan aynayı açtı ve bana doğru tuttu. Gözlerime doğru... Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son gözler o çocuğun gözleriydi. Aynaya yansıyan mavi gözleriydi. Tıpkı benim gibiydi.

Birinin kolumu dürtmesiyle uyandım. Hala şaşkındım. Şoför kapıyı açmış beni bekliyordu. "Sayın Valim size evinize kadar eşlik edeyim." dedi ve koluma girdi. İlk kafam karışsa da şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

Dağın zirvesine varmak mı başarmak? O zirveye çıkan yolda hangi koyunu kandırdın? Hangi arkadaşının ipini kopardın? Kimi vurdun, kimi öldürdün o yolda? Kim senin için nelerinden vazgeçti? Ve en önemlisi de sen onun için nelerinden vazgeçtin?

Evet başardın doğru. Doğru mu başardın? Meçhul. Yanında kim var şimdi, sen bak. Önemli olan insan olmak. Adının önüne getirilen "Sayın"la insan olmuyorsun. Ne baba ne ana geri gelir bundan sonra, sen bunu iyi biliyorsun.

Kışlarım üşüyor, yazlarım eriyor gözlerinde. Biliyorum yer yok, biliyorum toprak, heyelan senin şehrinde. Tek kişilik yolculuğumda yalnızlığım bir eşim. Sen olma artık, dön burada kıştır mevsim. Sükut dinlesin beni, haykırışlarım sensizliğim. Ruhunu kaybetmiş garip bir divaneyim.

HATİCE RÜMEYSA ÖZMÜŞ
GÜMÜŞHANE MAREŞAL
ÇAKMAK SOSYAL BİLİMLER
LİSESİ
11/A-170

KAVAKLI®

YAPI MALZEMELERİ

VAKANÜVİST

tarih dergisi

TÜRKİYE'MİZİN ÜÇÜNCÜ CUMHURBAŞKANI

CELAL BAYAR

OKUL ORTAKLIĞI PROJESİ KAPSAMINDA
YAYINLANMIŞTIR.
kapsamında yayınlanmıştır."

Yıl | Sayı
10 | 49

@sblvakanuvist